

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Covalenco Elena, Diaconu Iurie,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpata, Reabciuc Olga, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 23 decembrie 2014 și a sentinței Judecătoriei Taraclia din 23 mai 2014, în cauza penală privind-o pe

Reabciuc Olga Ivan, născută la 23 august 1972, originară și domiciliată or. Taraclia, str. Raevski, 4

Termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 19.09.2013-23.05.2014
2. în instanța de apel: 26.06.2014-23.12.2014
3. în instanța de recurs: 17.03.2015 - 22.04.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Taraclia din 23 mai 2014, Reabciuc Olga Ivan, a fost condamnată în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, la 1 an închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, pe un termen de probă de 1 an.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Reabciuc O., la 17 mai 2013, în jurul orei 10.00, aflîndu-se la domiciliul situat în or. Taraclia, str. Raevschi 4, unde locuiește cu mama sa, Manaf Elena, a. n. 1938, a inițiat o ceartă cu ultima, deoarece i s-a făcut observație că trebuie să se angajeze în câmpul muncii, pentru că au nevoie de bani. Totodată, Reabciuc O., a strigat la mama sa, cauzîndu-i acesteia suferințe morale, ulterior a început să o împingă pe mama sa forțat în casă și i-a răsucit mîna dreaptă după cap. În rezultatul acțiunilor întreprinse de Reabciuc O., aceasta ia cauzat mamei sale, Manaf E., fractură închisă oblică a osului cubital al antebrațului drept în treimea inferioară fără deplasarea fragmentelor, ce se califică ca vătămare medie a integrității corporale.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a calificat *de drept* fapta inculpatei în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat*

suferință fizică, suferință psihică, care a provocat vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpată, prin care a solicitat casarea acesteia și reexaminarea cauzei.

În motivarea apelului său a invocat că, pe mama sa, Manaf E., ea nu a bătut-o, nu a ridicat mâna asupra ei niciodată, deoarece îi este mamă, o respectă și o iubeste. Menționează că, fratele ei a depus declarații false cu privire la ridicarea mâinii asupra mamei sale, deoarece ea este bine educată și nu și-ar permite lucrul dat.

A mai menționat că, fratele ei, Manaf C., este vinovat în ceea ce i s-a întâmplat mamei sale și nu recunoaște faptul sucirii mâinii lui Manaf E., deoarece după ce a discutat cu mama în ziua respectivă, fratele ei ar fi rămas cu ultima și acesta i-ar fi putut suci mâna. Astfel, a invocat și faptul că în conformitate cu certificatul nr. 344 eliberat de către comisia medicală, era menționat faptul că, Manaf E., a suferit fractură a mâinii și comoție-cerebrală, ceea ce ea nu putea să-i cauzeze nici de cum mamei sale.

Mai invocă, referitor la negarea faptului că, i-ar fi fracturat mâna mamei sale, deoarece ultima și-ar fi fracturat-o, încă de când inculpata învăță, însă mama ei nu recunoaște faptul dat, astfel solicitând efectuarea expertizei pentru a stabili vechimea fracturii pe care o are mama ei, Manaf E.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 23 decembrie 2014, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, astfel întemeiat și just a fost recunoscută inculpata vinovată de săvârșirea faptei imputate și prevăzută de art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal. Prin urmare, instanța de apel a considerat că, inculpatei i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă și corespunzătoare.

Totodată, instanța de apel a conchis că culpa inculpatei este dovedită în întregime de cumulul probelor administrate și verificate la prezenta cauză și anume: declarațiile părții vătămate, Manaf E., (f.d. 114-115 v. 1); martorilor Velixar I. (f.d. 117-118 v. 1); Reabciuc A. (f.d. 120-121 v.1); Reabciuc V. (f.d. 123-125 v. 1); Manaf C. (f.d. 154-157 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului și foto-tabela din 20.05.2013 (f.d. 2-3 v. 1); raportul de examinare medico-legală nr. 74 în privința lui Manaf E., din 03.06.2013 (f.d. 19 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 113 în privința lui Manaf E. din 15.07.2013 (f.d. 19 v. 1).

Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiate argumentele inculpatei privind cauzarea leziunilor corporale victimei de către altă persoană sau anterior săvârșirii faptei imputate, deoarece aceste invocări sînt bazate pe presupuneri. Fiind verificate aceste versiuni, conform informației eliberate de Instituția Medico-Sanitară Publică Centrul de Sănătate Taraclia nr. 01-9/381 din 17.11.2014 (f.d. 28 v. 2) s-a constatat că, potrivit ultimei fișe medicale ale lui Manaf E., aceasta se află la evidență din anul 2007, iar în perioada 2007-2013, partea vătămată s-a adresat în anul 2009 în legătură cu traumă la picior.

De asemenea, instanța de apel nu a constatat nici un temei de numire a expertizei medico-legale repetate, deoarece probele menționate și circumstanțele cauzei nu demonstrează existența bănuielilor rezonabile privind cauzarea leziunilor corporale în alte circumstanțe, decât cele stabilite în cauză. Astfel, cumulul probelor confirmă declarațiile părții vătămate și nu sînt temeiuri pentru a pune la îndoială aceste declarații, iar poziția inculpatei a fost considerată ca o metodă de apărare.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, stabilirea în privința inculpatei, de către prima instanță a pedepsei cu suspendarea condiționată a executării acesteia, pe termen de probă de un an, își va atinge scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectare și de reeducare a inculpatei, prevenirea săvârșirii infracțiunilor de către aceasta, precum și de alte persoane.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz, sînt atacate cu recurs ordinar de către inculpată, prin care solicită casarea acestora și rejudecarea cauzei.

În motivarea recursului său, inculpata a invocat că:

- vina sa nu a fost dovedită, iar martorii Velicsar I., Reabciuc A. și nici fiul său, Reabciuc V., nu au văzut și nici nu au declarat că inculpata i-a fracturat mîna părții vătămate, relatînd despre cele cunoscute din cuvintele inculpatei și a părții vătămate;

- fratele, Manaf C., a impus-o pe mama să calomnieze împotriva inculpatei și nimeni nu a văzut, în afară de ei, mîna fracturată, pînă a fi în gips;

- în perioada anilor 1989-1992, cînd inculpata era studentă, partea vătămată și-a fracturat mîna, însă a fost luată la evidență instituției medicale Taraclia din anul 2007;

- nu este de acord cu expertiza medico-legală privind stabilirea fracturării închise a mîinii la victimă, deoarece ea nu putea cauza astfel de fracturi, solicitînd numirea unei expertize repetate, ca un drept al său, pentru a stabili vechimea fracturii, deoarece anterior victima a mai avut fracturi la mînă;

- indică că partea vătămată a bătut-o pe ea și cînd a plecat de acasă, la fratele, Manaf C., avea mîna sănătoasă, iar de acolo a plecat la medic.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd declararea acestuia ca inadmisibil, deoarece temeiurile invocate nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală.

La caz, din conținutul recursului declarat rezultă că recurenta nu invocă careva temeiuri de drept prevăzute exhaustiv în art. 427 Cod de procedură penală.

Prevederile art. 430 Cod de procedură penală stipulează căror anume cerințe trebuie să corespundă cererea de recurs pentru a fi preluată pentru examinare, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea expresă a temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea de drept comisă de instanțele ierarhic inferioare în opinia recurentului.

Colegiul penal atestă din conținutul recursului declarat că, în viziunea inculpatei prima instanță și instanța de apel greșit au reținut în sarcina ei vinovăția de săvârșirea infracțiunii imputate, în raport cu cumulul de probe administrat în cauză. Astfel, Colegiul întrevade semnalarea temeiului pentru recurs stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Instanța de recurs remarcă că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din textul recursului rezultă că, inculpata critică hotărârile judecătorești adoptate invocând că ea nu a săvârșit fapta imputată, iar probele administrate la caz nu indică direct la săvârșirea, de către inculpată a faptei incriminate, iar fracturarea mâinii părții vătămate ar fi fost cauzată de altă persoană sau în alte circumstanțe.

În cauza supusă judecării, Colegiul penal consideră că instanțele de fond corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate.

De asemenea, Colegiul menționează că, criticile formulate de recurent în recursul ordinar declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale, atât în instanța de fond, cât și în cea de apel și cărora instanțele le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în hotărârile adoptate, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

Analizând decizia atacată, instanța de recurs constată că temeiul semnalat de recurentă și prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat întocmai prevederile art. 414 alin. (1), (5), art.

417 alin. (8) Cod de procedură penală, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată și nu a admis o careva eroare gravă de fapt ce ar afecta soluția acesteia.

Pe această linie de idei, subsidiar la cele menționate de către prima instanță și instanța de apel, Colegiul remarcă și dispoziția art. 113 alin. (1) Cod penal, care prevede că, *se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.*

Conform materialelor dosarului, inculpata a fost învinuită, recunoscută vinovată și condamnată de instanțele judecătorești ierarhic inferioare în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal și anume *violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, suferință psihică și care a provocat vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.*

Potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea manifestată fizic sau verbal; 2) urmările prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămării medii a integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Infracțiunea prevăzută la art. 201¹ Cod penal este o infracțiune materială. Ea se consideră consumată din momentul producerii suferinței fizice, vătămării integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral.

Reieșind din considerațiunile teoretice și lucrările dosarului, în opinia Colegiul penal, soluțiile adoptate de către instanțele de fond privind constatarea vinovăției inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, sînt corecte și întemeiate pe ansamblul de probe expus și analizat în pct. 5 al prezentei decizii. Totodată, Colegiul consideră că, atît prima instanță, cît și instanța de apel just au apreciat cumulul de probe, menționînd ca decisive probele, ce confirmă vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii de violență în familie, care a provocat vătămarea medie a integrității corporale și anume - declarațiile părții vătămate Manaf E., date în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe (f.d. 114-115 v.1), care sînt indirect confirmate și prin declarațiile martorilor, Velicsar I. (f.d. 27 v. 1) și Reabciuc A. (f.d. 26 v. 1), date în cadrul urmăririi penale, declarațiile martorilor, Reabciuc V. și Manaf C., date în cadrul ședinței de judecată, precum și declarațiile inculpatei. Din cumulul de probe nominalizat rezultă cert că, locuind împreună și ducînd gospodărie comună, inculpata, în urma unui conflict cu mama sa, partea vătămată, a agresat-o verbal pe ultima, cauzîndu-i suferințe fizice, i-a sucit mîna și a împins-o în casă. Din raportul de expertiză medico-legală nr. 113 din 03.07.2013 (f.d. 22 v. 1) rezultă că, părții vătămate i-au fost cauzate leziuni corporale

medii. La fel, cumulul de probe menționat indică și la prezență legăturii cauzale dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Prin urmare, avînd în vedere pertinența și coroborarea ansamblului de probe menționat, instanța de recurs consideră întemeiate concluziile instanțelor de fond privind aprecierea critică a versiunii inculpatei precum că, partea vătămată a avut fractură la mîna anterior sau a fost fracturată după conflictul avut, de către fiul său, Manaf C., deoarece din informația parvenită de la Instituția Medico-Sanitară Taraclia (f.d. 30 v. 2), partea vătămată din momentul redeschiderii unei noi cărți ambulatorii, anul 2007, s-a adresat doar în anul 2009 cu dureri la picior. Deci, rezultă că partea vătămată, anterior datei conflictului avut între inculpată și partea vătămată, traume la mîna nu a avut.

Ținînd cont de această informație parvenită de la Instituția Medico-Sanitară Taraclia și menționată supra, în opinia Colegiului, instanța de apel întemeiat a refuzat numirea unei expertize repetate, deoarece nu a fost stabilită prezența bănuielii rezonabile privind cauzarea leziunilor corporale în alte circumstanțe decît cele stabilite în prezenta speță.

Argumentul inculpatei, precum că fratele său, Manaf C., a impus-o pe mama lor să calomnieze împotriva ei, iar mîna fracturată nu a fost văzută de nimeni pînă a fi pusă în gips, instanța de recurs îl consideră neîntemeiat și se combate prin declarațiile martorului Reabciuc A., date în cadrul urmăririi penale, de unde rezultă că la 17 mai 2013, a venit în ospeție la partea vătămată și a văzut-o pe aceasta stînd pe prag și plîngea, la întrebarea ce s-a întîmplat a povestit că inculpata i-a sucit mîna și probabil i-a fracturat-o, iar mîna fiind bandajată cu ceva (f.d. 26 v. 1). De asemenea, martorul Reabciuc V., în cadrul ședinței instanței de judecată a declarat (f.d. 123 v. 1) că, în ziua conflictului, la intrarea în ogradă a fost întîlnit de către partea vătămată, care i-a spus: „uite, pe mine mama ta m-a traumat”, arătînd la mîna. La fel, partea vătămată a declarat în cadrul ședinței de judecată că, fiul său, Manaf C., nu a bătut-o (f.d. 161 v.1). Din declarațiile menționate, Colegiul apreciază ca nefondată versiunea fracturării mîinii părții vătămăte de către altă persoană și anume fiul său, Manaf C.

Totodată, reieșind din relațiile tensionate dintre victimă și inculpată, din cauza că ultima nu este angajată în cîmpul muncii, precum și comportamentul ante-infracțional al inculpatei, relatat de către martorii audiați în prezenta cauză, instanța de recurs consideră că în acțiunile inculpatei la săvîrșirea infracțiunii imputate, este prezentă și latura subiectivă, care se exprimă în vinovăție sub forma intenției indirecte.

Așadar, analizînd cumulul de probe administrat în prezenta cauză, se confirmă cu certitudine vinovăția inculpatei în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, precum și prezența elementelor acestei infracțiuni, în acțiunile săvîrșite de către inculpată.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal statuează că, argumentele invocate de recurentă sînt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpata, **Reabciuc Olga Ivan**, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 23 decembrie 2014 și a sentinței Judecătoriei Taraclia din 23 mai 2014, în cauza penală în privința acesteia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 06 mai 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie